

ΑΝΕΜΩΝΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

ΙΟΥΛΙΟΥ ΝΑΡΚΙΣΣΟΥ

Σ ΑΥΤΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ ΓΡΑΦΟΥΝ

Γ. ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ — ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ — ΑΡ. ΚΑΜΠΑΝΗΣ — ΠΑΥΛΟΣ
ΝΙΡΒΑΝΑΣ — OSCAR WILDE (ΜΕΤ. Μ. ΜΑΓΚΑΚΗ) — ΝΑΠΟΛΕΩΝ
ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ — ΒΙΚ. ΖΗΝΩΝ — EDGAR POE (ΜΕΤ. ΕΧΤ. ΑΔΩΝΙ) —
ΙΟΥΛΙΟΣ ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ — ΚΩΣΤΑΣ ΔΕΛΑΚΟΒΙΑΣ — ΠΕΤΡΟΣ ΓΟΛΓΟΘΑΣ —
ΠΑΝΟΣ ΦΛΩΡΟΣ — Ι. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ.

ΠΡΩΤΗ ΧΡΟΝΙΑ

ΑΡ. 1 — ΜΑΡΤΗΣ 1910

ΑΘΗΝΑ

ΑΝΕΜΩΝΗ

Φ. ΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

Ίδρυμένη ἀπὸ τοὺς: Ἰούλιο Νάρκισσο, Κώστα Δελαζοβία, Ἐγώγρα Ἄδωνι, Παῦλο Λαμπρινὸ καὶ Πάνο Φλώρο.

Ἡ συντρομὴ προπληρώνεται καὶ εἶναι 5 δρ. ἢ 6 φρ. χρ. τῆ χρονιά. Στέλνεται (καθὼς καὶ κάθε ἄλλο γράμμα) στὸ γ. Ἰούλιο Νάρκισσο — Λεινωγράτη 23 Ἀθήνα.

Ἡ «Ἀνεμώνη» πουλιέται 50 λ. στὰ βιβλιοπωλεῖα.

ΠΡΩΤΗ ΧΡΟΝΙΑ	ΑΘΗΝΑ — ΜΑΡΤΗΣ 1910	ΑΡΙΘΜΟΣ 1
--------------	---------------------	-----------

ΠΡΟΣΩΠΙΔΕΣ

Ἀπὸ μικρὸ παιδάκι ἀγάπησα τῆς προσωπίδες.

Εἶχα κρυφὴ μαζί τους συνεννόηση, ὅταν περνοῦσα τῆς Ἀπόκριες ἀπὸ τὰ μαγαζιά. Καὶ κάθε μέρα ἐγὼ καὶ πάντα τῆς ἀγάπησα.

Στ' ἄδεια τὰ μάτια τους κάνανε φιλικὰ καὶ γνώριμα διανέματα τὰ μάτια τὰ δικά μου.

Μὲ τὰ κούφια στόματά τους, τὰ χωρὶς ἔκφραση καμμιάν, ἄλλαζα λόγια μυστικά.

Κ' ἔδινα ἐγὼ στὰ μάτια καὶ στὰ χεῖλη τους τὴ δύναμη νὰ μοῦ διανεύουν καὶ νὰ μοῦ μιλοῦν. Ἔδινα ζωὴ στὴν ἄχρονη, ἄν καὶ πολύχρομη, τὴν ὄψη τους. Καὶ χάριζά τους τὴ δική μου δύναμη καὶ τὴ ζωή.

Ἐμπαινα στῶν προσωπίδων τὴν ἰδέα τὴν παραστατική, σὰ νὰ μὴν ἦταν ξένη ἀπ' τὴν ψυχὴ μου. Φοροῦσα τὴν κάθε προσωπίδα, ὅπως ἓνας τεχνίτης θεατρῖνος ξέρει καὶ φορεῖ τὸ ἴδιο τὸ δικό του πρόσωπο.

Γιὰ δοκιμὴ καὶ γιὰ διασκέδασή μου παρᾶστησα πρώτα, ἔμπροσς σ' ἐμὲ τὸν ἴδιον, ἓνα βασιλιά, ἓναν ἥρωα μυθικό, ποῦ κάνει τόσους καὶ πεθαίνουνε στὴ γνώμη του —

ὡς ποῦ πεθαίνει τέλος ὁ ἥρωας, κι' ὁ βασιλιάς. Ἐγὼ ὁμως θέλησα καὶ γλύτωσα ἀπ' τὸ θάνατο μου.

Ἔστερα ἔπαιξα ἄλλα πρόσωπα, καὶ τραγικά καὶ μυθικά. Εἶδα, καὶ γέλασα καὶ μὲ τοὺς ἥρωές μου καὶ μὲ τὴ δική μου τὴν ὑπόκριση. Δὲν ξανάπαιξα πειὰ τὸ βασιλιά, μήτε τὸν ἥρωα.

Ἔδωξα τῆς προσωπίδες τῆς ψευτικῆς, ποῦ θέλουν τάχα νὰ μᾶς παραστήσουν πρόσωπα, ποῦ ἀληθινὰ δὲ στάθηκαν ποτέ· ποῦ παίζουσι ἥρωες ἀνίκητους, καρδιῶν καταχτητές, καὶ χαροκόπους τῆς ζωῆς, ποῦ δὲν κατάλαβαν ποτέ τους τί θὰ πῆ ζωὴ. Κάθε προσωπίδα, ποῦ μοιάζει καὶ δὲ μοιάζει μὲ τὸ κάτι τι, κάθε ποῦ μᾶς κοιτακεύει μὲ τὴ φιασιδωτὴ τὴν ὁμορφιά της, γιατί βλέπομε τὸν ἑαυτό μας μέσ' τῆς κοιτακεῖς της, ὅλες τῆς ξόρισα μαζριά μου!

Καὶ διάλεξα κάποιες ἄλλες, προσωπίδες ταπεινές, κι' ἀληθινές ἀντάμα, γιατί μοιάζουνε μὲ τὴν ἀλήθεια. Καὶ βγήκα στὸ δρόμο καὶ περπάτησα μ' αὐτές. Καὶ βγήκα, καὶ περπάτησα μὲ τὸ ἴδιο τὸ πρόσωπό μου προσωπίδα!

Ἐκαμα στοὺς φαντασμένους τὸν ταπεινὸ τὸ δοῦλό τους, ἐγὼ ὁ ἀδούλωτος στῆς περηφάνειες μου. Στούς μοροθάμαχτους γιὰ τῆς προκοπῆς ἢ γιὰ τὰ πλούτη τους ἔγινα κι' ἐγὼ, μ' ἄλλους πολλοὺς ἀντάμα, θαυμαστῆς καὶ κόλακός τους. Ἐγὼ, ποῦ δὲ θὰ τοὺς λογάριζα ἂν ὑπάρχουνε στὸν κόσμο μου. Ἐδωσα τιμὲς σ' ἐκείνους ποῦ δὲν εἶχανε. Ποῦ ἂν ἤθελα, θὰ τοὺς κεράνωνα μονάχα μὲ τὴν καταφρόνηση μου. Στούς θυμωμένους χάρισα τὴν ὑπομονή μου τὴν ἀγάλαστη, ποῦ θὰ τοὺς σύντριβα μ' ἓνα τῆς ὀργῆς μου δαχτυλάκι ἂν τὸ κινούσα. Καὶ στοὺς μικροὺς μὲ τὸ λειψὸ τὸ νοῦ, ποῦ τονὲ χαίρονται γιὰ νοῦ μεγάλον, ἔψαλα τὸν παιᾶνα τοῦ μεγάλου νοῦ τους. Ποῦ θάπρεπε καλύτερα νὰ τοὺς κερᾶσω λίγη ἀπὸ τὴ φλόγα μου ἀντηλιά, γιὰ λημοσύνη στὴν κακομοιριά τους.

Ἔτσι προχώρησα τὸ δρόμο μου, μὲς τῆς ζωῆς τὰ μονοπάτια καὶ τὰ πλατυδρόμια. Κάτου ἀπὸ τῆς προσωπίδες μου κατασκόπευα κάθε διαβάτη. Κι' ὁ κόσμος μ' ἔπαιρνε σὰν ἓναν ἀπὸ τοὺς συνειθισμένους τους. Κανείς δὲ βρέθηκε ν' ἀναγέλασῃ μὲ τὴ μεταμόρφωσή μου.

Ἦταν ἡ νίκη μου αὐτὴ κι' ὁ θρίαμβός μου. Χτύπησα τὰ χέρια, ἐγὼ στὸν ἑαυτό μου. Κι' ἄξαφνα μιὰ μέρα πῆρα κι' ἔκρουσα κάθε προσωπίδα μου βαθιὰ βαθιὰ. Κ' ἔδειξα τ' ἀληθινὸ τὸ πρόσωπό μου σ' ὅλους. Κ' εἶπα: Ἐτοιμαστήτε τώρα, ἔσεῖς ποῦ ἐμπρός σας ταπεινώθηκα, κι' ἔσεῖς ἄς μὴν τὸ νοιώθατε. Τώρα θὰ ἰδῆτε πὼς θυμώνουν, καὶ χτυποῦν. Καὶ πὼς σκοτώνουν! Τὴν ἐκδίκησή μου τώρα θὰ μοῦ δώσετε μὲ τῆς ἴδιας τῆς ζωῆς σας τὴν πληρωμὴ!

Ἀθήνα

Γ. ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ



ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Αἰθεροπλάνος ἀητός, ἀποσταμένος,
Ὅπου δὲν εἶχε ταῖρι οὔτε φωλιά,
Ἄπὸ τὰ ὕψη ἔξέπεσε καὶ γελασμένος.
Νὰ ξεποστάσῃ ἐγύρευε σὲ μιὰ τριανταφυλλιά.

Καὶ τὰ φτερά, ὅπου τὰ τρέμιαν τὰ πουλάκια
Καὶ τὰ σεβάστηκαν οἱ χιονισμένοι βράχοι.
Ἦπουλα τὰ πληγώσαν τ' ἀγχαθάρια
Καὶ μ' αἵματα βαλυσικά τὸ γῶμα ἐβράχη.

Ἐτοῦτο εἶν' τὸ παραμῦθι, ἀγάπη μου.
Καὶ συλλογιέμαι μὲς τῆς ἀγκαλιῆς καὶ τὰ φύλλα
Πὼς εἶμαι ὁ ἀητός ἐγὼ
Καὶ σὺ τριανταφυλλιά. . . .

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ ΠΟΝΟΣ

Περνούσαμε μονάχοι στο σκοτάδι. Περπατούσαμε, κρατημένοι σφιχτά απ' τὰ χέρια, ἐγὼ καὶ ὁ ἄλλος. Μονάχα ἐμεῖς περπατάγαμε στὴ μαύρη πεδιάδα. Τίποτε ἄλλο. Τὰ μεγάλα βουνὰ ἀκίνητα μᾶς ἔξωναν τριγύρω. Βαρεῖά σύννεφα ἦταν σταματημένα ἀπάνω απ' τὸ κεφάλι μας. Τὰ ψηλά δέντρα, ἀνάγη-ἀνάγη, ἔστεκαν ἀσάλευτα μέσα στὸν ἄπρημον ἀέρα.

Περπατάγαμε καὶ δὲ ξέσαμε ποῦ πᾶμε.

— Ποῦ πᾶμε; ρώτησα μὲ πνιγμένη φωνή.

— Δὲ ξέρω ποῦ πᾶμε, μοῦ εἶπε ὁ ἄλλος. Ἡ καρδιά μου χτυπάει δυνατά. Ὑστερα σταματήσαμε. Δὲ μπορούσαμε νὰ πᾶμε μπροστά. Τὰ πόδια μας καρφώθηκαν στὸ γῶμα. Μὲ τὰ βαρεῖα βουνά, μὲ τὰ μεγάλα δέντρα, μὲ τὰ μαῦρα σύννεφα μείναμε ἀκίνητοι.

— Τὰ χέρια σου τρέμουν· μοῦ εἶπε ὁ ἄλλος.

— Καὶ τὰ δικὰ σου.

— Ποῦ εἴμαστε;

— Δὲ ξέρω.

— Δὲ ν' ἀκοῦς;

— Ἀκούω.

— Τί ἦτανε αὐτὸ ποῦ ἄκουσα μέσ' τὸ σκοτάδι; Αὐτὸ μᾶς ἔκανε νὰ τρέμουμε. Ἐνας θρῆνος πλατὺς ἀνέβαινε ἀπ' τὴ γῆ. Ὁ θρῆνος ἐγέμιζε τὸ κάμπο, τὸν οὐρανὸ, τὸν ἀέρα. Τριποῦσε τὰ βαρεῖα σύννεφα καὶ ἔσβυγε ἀπάνω. Πλημμυροῦσε ὅλη ἡ πλάση, ζυμωμένος μὲ τὸ σκοτάδι.

— Ἐμπρός, εἶπα στὸν ἄλλο. Προχώρησε γὰ φεύγουμε. Τρέμω. Ἀκοῦς τί σοῦ λέω;

— Δὲ μπορῶ νὰ προχωρήσω, μοῦ εἶπε ὁ ἄλλος. Κάτι μοῦ καρφώνει τὰ πόδια μου. Τράβηξέ με.

— Δὲ μπορῶ οὐτ' ἐγώ. Τὰ πόδια μου εἶναι κολλημένα στὸ γῶμα.

Στεκόμαστε ἀσάλευτα. Τὰ νύχια μου εἶχανε μπεῖ στα κρεατὰ του. Ἐννοιωθα τὰ νύχια του ποῦ σχίζανε τὸ κρέας μου.

— Μὴ μ' ἀφίνεις.

— Σὲ κρατῶ. Σφίξε μου τὸ χερί.

Τὸ αἷμα ἔτρεχε θερμὸ ἀπ' τὰ χέρια μας.

Ὁ θρῆνος γέμιζε τὸ σκοτάδι.

— Ὁ ἀέρας τρέμει. τοῦ εἶπα. Νοιώθεις τὸν ἀέρα ποῦ τρέμει τώρα;

— Ναί. Καὶ τὰ δέντρα. Βλέπεις τὰ δέντρα;

— Τὰ βλέπω. Καὶ τὰ σύννεφα ἀπάνω.

— Καὶ τὰ σύννεφα, Θεέ μου!

— Βλέπεις τὰ μακρυνὰ βουνά;

— Βλέπω. Ἐνας σεισμὸς τὰ ταράζει.

Ὁ θρῆνος γέμιζε τὸ σκοτάδι, σὰν βογγητὸ ἀνέμου μέσα στὸ πένθος τοῦ δάσους.

— Ὁ ἀνεμὸς κλαίει.

— Ὁχι. Δὲν εἶναι ὁ ἀνεμὸς. Ὁ ἀέρας εἶναι πεθαμένος.

Πνίγομαι.

— Κι' ἐγώ. Βλέπεις ἐκεῖ κάτω;

— Βλέπω. εἶν' ἓνα μαῦρο σημάδι.

— Ἐνα μαῦρο σημάδι σαλεύει. Αὐτὸ εἶναι.

— Τί εἶναι;

— Αὐτὸ εἶναι ἡ πηγὴ τοῦ θρήνου. Αὐτὸ εἶναι

— Τόσο μικρὸ; Σὰ μὲν φύχτα γῶμα. Κι' ὁ θρῆνος εἶναι ἀπέθαντος.

— Ναὶ ἀπέθαντος. Πλατύτερος ἀπ' τὸν οὐρανὸ.

— Πλατύτερος. Πηλὸ βαρὺς ἀπ' τὰ μεγάλα βουνά.

Πηλὸ βαρὺς. Ψηλότερος ἀπ' τὰ ψηλά δέντρα.

— Ψηλότερος.

— Τὸ μαῦρο σημάδι σαλεύει.

— Αὐτὸ εἶναι. Εἶναι ἡ μαύρη πηγὴ τοῦ θρήνου.

— Τόσο μικρὸ; Σὰ μὲν φύχτα γῶμα. Κι' ὁ θρῆνος εἶναι ἀπέθαντος.

— Δὲν εἶναι μὲν φύχτα γῶμα. Μὲν καρδιὰ εἶναι κοιμημένη στὸ μαῦρο σημάδι. Γιὰ ζύττα! Κάτι σέρονται στὸ γῶμα σὰν φίδι

— Δὲν εἶναι φίδι., Εἶναι μαλλιὰ. Τὰ μαλλιὰ σέρονται στὸ γῶμα.

— Κάτι χτυπάει στὴ γῆ. Τ' εἶν' αὐτὸ ποῦ ἀσπρίζει;

— Εἶναι χέρια. Δὲ βλέπεις; Δυὸ χέρια γυμνά ποῦ χτυποῦν τὸ γῶμα.

— Ναὶ δυὸ χέρια γυμνά. Τί θέλουν ἀπ' τὸ γῶμα;

— Δὲν ἀκοῦς.

— Ἀκούω. Ὁ ἄνεμος βρογγάζει μέσα στο πένθος τοῦ κάμπου.

— Ὅχι. Δὲν εἶν' ὁ ἄνεμος. Ἡ φωνὴ φωνάζει κάποιον νὰ βγῆ ἀπ' τὸ χῶμα: «Ἐλα! Ἐλα!...» Τὸν φωνάζει.

— Ναὶ ἀκούω τώρα. Φωνάζει: «Ἐλα! Ἐλα!...» Τὰ χέρια χτυποῦν τὸ χῶμα. Τὰ μαλλιά σέρονται χάμω. Ἡ φωνὴ φωνάζει: «Ἐλα! Ἐλα!...»

— Καὶ δὲν ἔρχεται. Γιατί δὲν ἔρχεται;

— Δὲ θάρθη ποτέ.

— Καὶ θὰ φωνάζη ὡς πότε; Θεέ μου! Τρέμω.

— Θὰ φωνάζη αἰώνια...

— Μιὰ φούχτα χῶμα. Κι' ὁ θρῆνος εἶναι ἀπέραντος.

— Δὲν εἶναι μιὰ φούχτα χῶμα. Εἶναι μιὰ καρδιά... Σφίξε μου τὸ χέρι. Κάνει κρύο.

— Εἶναι μιὰ καρδιά...

— Τὰ χέρια σου εἶνε παγωμένα.

— Κριώνω. Πῶς κρυώνω!

— Τὰ δόντια σου χτυποῦν ἄγρια. Γιατί χτυποῦν εἶσι τὰ δόντια σου; Προζώρησε νὰ φύγουμε. Ἐλα κοντά μου. Κρατούσαμε σφιχτὰ ὁ ἓνας τὸ χέρι τοῦ ἄλλου τὰ νύχια μου εἶχαν μπῆ βαθεῖα στὰ κρέατά του κι' ἔννοιωθα τὰ νύχια του νὰ σκίζουν τὴ σάρκα μου. Τὸ αἷμα ἔτρεχε θερμὸ ἀπ' τὰ χέρια μας.

— Σφίξε μου τὸ χέρι, σοῦ λέω. Τρέμω...

Τὸ αἷμα ἔτρεχε ἀπ' τὰ χέρια μας. Καὶ προχωρούσαμε στὸ σκοτάδι. Πηγαίναμ' ἐμπρὸς. Μονάχοι, ἐγὼ κι' ὁ ἄλλος.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ



ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Τῆ νύχτα μὲ τὸ ἄφθονο καὶ τὸ πλαστὸ φεγγάρι,
Μόνος τοῦ περπατῶ,
Ἐνα ἑνὸς ἀκολουθῶ ἀπὸ τραγοῦδι κάποιου
Ποῦ τὸ σκοπὸ του μόνο ἐγὼ τὸν ξέρω, μόνο ἐγώ.



Τὸν ἀκολουθῶ κι' ὡς περπατῶ, τὸν ἀκολουθῶ κι' ὡς στέκω.
Μέσα του κάθε ἀνάμνησι λιώνει κάθε καῦμός,
Κι' ὁ πόνος ὁ βαρύντατος ποῦ μοῦ ἔχει δώσει ἡ Μοῖρα
Γίνεται φῶς καὶ χάνεται στὸ φεγγαρόσιο φῶς.

ΑΡΙΣΤΟΣ ΚΑΜΗΛΑΝΗΣ

OSCAR WILDE

ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗ ΤΕΧΝΗ

— Ἐνας καλλιτέχνης εἶνε δημιουργὸς τῶν ὡραίων πραγμάτων.

— Σκοπὸς τῆς τέχνης εἶναι ν' ἀνυψώσῃ τὴ τέχνη καὶ νὰ κρούσῃ τὸ τεχνίτη.

— Κριτικὸς εἶναι ἐκεῖνος ποῦ μὲ ἄλλο τρόπο ἢ μὲ νέα ὕλικά μᾶς δίνει τὴν ἐντύπωσίν του ἀπὸ τὰ ὡραῖα πράγματα,

— Ἐκεῖνοι ποῦ βρίσκουν ἄσχημες ἔννοιες στὰ ὡραῖα πράγματα εἶναι διεφθαρμένοι χωρὶς νὰ εἶναι καὶ θελκτικοί. Γι' αὐτοὺς δὲν ὑπάρχει ἐλπίδα.

— Ἐκεῖνοι ποῦ βρίσκουν ὡραῖες ἔννοιες στὰ ὡραῖα πράγματα εἶναι οἱ ἀνεπτυγμένοι. Γι' αὐτοὺς ὑπάρχει ἐλπίδα.

— Οἱ ἐκλεκτοὶ στὰ ὡραῖα πράγματα βρίσκουν μόνο τὴν ὁμορφιά.

— Δὲν ὑπάρχουν ἠθικὰ καὶ ἀνῆθικα βιβλία. Τὰ βιβλία εἶναι καλογραμμένα ἢ κακογραμμένα. Αὐτὸ εἶναι ὅλο.

— Ἡ ἀποστροφή τοῦ 19^{ου} αἰῶνος πρὸς τὸ ρεαλισμὸ εἶναι ὁ θυμὸς τοῦ Κάλιμπν' ποῦ βλέπει στὸ καθρέπτη τὸ προσωπὸ του.

— Ἡ ἀποστροφή τοῦ 19^{ου} αἰῶνος πρὸς τὸ ὁμαντισμὸ εἶναι ὁ θυμὸς τοῦ Κάλιμπν' ποῦ δὲ βλέπει στὸ καθρέπτη τὸ πρόσωπό του.

— Ἡ ἠθικὴ ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου σχηματίζει ἓνα μέρος μόνο τῆς ὕλης ἑνὸς καλλιτέχνου, ἡ ἠθικὴ ὅμως τῆς

Τέχνης ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ τέλειο χειρισμὸ ἀτελοῦς μέσου.

— Κανένας τεχνίτης δὲ θέλει ν' ἀποδείξῃ τίποτα. Καὶ τὰ ἀληθινὰ πράγματα ἀκόμα μποροῦν ν' ἀποδειχθοῦν.

— Ἐνας τεχνίτης ποτὲ δὲν ἔχει ἠθικὰς συμπάθειες. Ἡθικὴ συμπάθεια σ' ἓνα τεχνίτη εἶναι ἓνας ἀσυγχώρητος ἰδιωτισμὸς τοῦ ὕφους του.

— Ἐνας τεχνίτης ποτὲ δὲν εἶναι λυπηρὸς. Ἡ τέχνη μπορεῖ νὰ ἐκφράσῃ τὸ κάθε τι.

— Ἡ σκέψη καὶ ἡ γλῶσσα εἶναι γιὰ τὸ τεχνίτη ὄργανα κάποιας τέχνης.

— Ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ κακία χρησιμεύουν στὸ τεχνίτη γιὰ ὑλικὸ γιὰ τὴ τέχνη.

— Ἡ τέχνη εἶναι ἡ ἐπιφάνεια καὶ τὸ σύμβολο μαζύ.

— Διάφορες γνώμες γιὰ ἓνα ἔργο τέχνης δείχνουν πῶς τὸ ἔργο εἶναι μπλεγμένο καὶ ζωνρό.

— Ἐπιτρέπεται νὰ κἀνὴ κανεὶς κατὰ χρῆσιμο ὅσο δὲ τὸ θαυμάζει.

— Ἡ τέχνη ὅλη εἶναι ἐντελῶς ἀχρηστη.

— Ὁ τύπος ὅλων τῶν τεχνῶν ὅσο γιὰ τὴ φόρμα εἶναι ἡ μουσικὴ, ὅσο γιὰ τὸ αἶσθημα ἡ ὑποκριτικὴ.

Μετάφραση ΜΑΝΩΛΗ ΜΑΓΚΑΚΗ

ΠΑΛΗΟ· ΠΙΚΡΟ ΚΑΙ ΜΑΤΑΙΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Γιατὶ τάχα μᾶς ἐφέρανε;

Μέσ' τὸν κόσμον τί ζητᾶμε,

Τί ποθοῦμε καὶ τί θέλουμε;

Ποῦ μᾶς σπρώχνουν καὶ ποῦ πᾶμε;

✻

Τὴ μιὰ νύχτα ἐμεῖς χορεύουμε

Κι' αἴριο τάχα-ποιὸς τὸ ξέρει;

Ἐρημοί, ἂν δὲν ξαγρυπνήσουμε

Πλάτ' ἐξέ κἀνα νεκροζέρι;

✻

Ποιὸς τὸ ξέρει τί μᾶς μέλλεται

Νὰ μᾶς εὔρη σὲ μιὰν ὥρα;

Μὲ τί δάκρυα θὰ πληρώσουμε

Ἄσ' ἐμεῖς γελᾶμε τώρα;

✻

Πότε εἶν' ἡ καρδιά μας μάρμαρο

Σ' τὴ χαρὰ-Χαρὰ καὶ Λύπη

Πότε στὸ λυγμὸν πνιγόμεστε,

Καὶ στὸ μαῦρον καρδιοχτύπι.

✻

Κι' οὔτε ξέρουμε τί γίνεται

Γύρω μας καὶ τί ζητᾶμε.

Τί ποθοῦμε καὶ τί θέλουμε,

Ποῦ μᾶς σπρώχνουν καὶ ποῦ πᾶμε...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΠΙΣΩ ΑΠ' ΤΟ ΚΙΝΕΖΙΚΟ ΠΑΡΑΒΑΝ

(Εικόνα παρμένη από απο-
κριμάτιο χορό μικρών παιδιών)

Μέσ' τή πλατειά και ανθοστόλιστη σάλα είχεν ἀρχίσει πρὶν τὸ τραπέζι πανηγυρι.

Τὰ μικρὰ ταιριαστά ζευγαράκια παραδομένα σ' ἐνὸς μεθυστικώτατου βάλς τὴν ἡδονικὴ ζάλη στριφογυρίζανε ἀγκαλιασμένα, κι' ὅλα μέσα στὴ σάλα χόρευαν ἀπὸ τὰ κόκαλα τοῦ πιάνου ποῦ ἀπαλοχάδεναν μιανῆς Ναπολιτάνας φαρμπούλας τὰ μελαχροινὰ χεράκια ἴσαμε τοὺς μενεξέδες και τὰ ζιμπούλια, ποῦ μεθυσμένα ἀπ' τὸ ἴδιο τους ἄρωμα ἔγεγοναν βαρεῖα ἀπ' τὰ πολύχρωμα ἀνθογυάλια και τὰ χρυσοζέντητα κινέζικα βαζάκια. Κι' ἀγκαλιαζόντουσαν γλυκὰ ἢ φλόγες τῶν κεριῶν και τῶν πολυελαίων μὲ τῆς γλυκῆς, τῆς μαῦρης και τῆς κασιτανῆς ἀχτίδες τῶν παιδικῶν ματιῶν ποῦ τὸ μεθύσι τοῦ χοροῦ τὰ εἶχε ἀνάψει ὀλότελα.

Ἐξαφνα τὸ πιάνο σάπασε κι' ὅλα τὰ ζευγαράκια ἀπόμειναν γὰ μὴ στιγμὴ μαρμαρωμένα στὴ θέσι ποῦ καθ' ἓνα εὐρέθηγε. Σὲ λίγο ἡ σάλα ὅλη ἀντήγησε ἀπὸ τραλλῆς φωνῆς και κονρασμένα γέλοια και κάθε μικροσκοπικὸς Ἀμιλέτος, κάθε δε-Γκορέ, κάθε Ὀθέλλος, ἔδινε τὸ μπράτσο του στὴν Ὀφηλία ἢ στὴ Κάμμεν ἢ στὴ Διοδαιμόνα του, γὰρ τὴν ὀδηγήσει γὰ ξεκουραστῆ σ' ἓνα ἀπὸ τὰ καθίσματα τῆς σάλας. Σ' ἓνα μικρὸ καναπέδακι ἀπὸ ρόδινη μεταξωτὴ στόφα μ' ἀργυρᾶ κεντήματα, καθόταν ἀπ' ὦρα μοναχὸς ἓνας μικρὸς μαρκήσιος μὲ μαλλὰ πουδραρισμένα. Ἦτανε ἄπλαστο παιδάκι ἀκόμα, μὰ μὴ πρῶτῃ σοβαρότης ποῦταν χιμένη σ' ὅλο του τὸ παρουσιαστικὸ και μὴ ἑπερήφανη ἔκφραση ποῦ ἔλαμπε στὸ χλωμὸ του πρόσωπο, τὸν ἔδειχναν σχεδὸν ἄντρα. Μὲ τὸ λευκὸ κεφαλάκι ἀναγερομένο στῶνα του χέρι φαινόταν ὀλότελα ξένος στὸ πανηγυρι τῆς τραλλῆς χαρᾶς ποῦ τὸν ἔζωνε.

— «Νὰ σὰς προσφέρω ἓνα μπουκέτο μενεξέδες μαρκήσιε!» Ἀκούστηκεν ἔξαφνα στὸ πλάι του μὴ ἀσημένια φωνοῦλα. Ἐσήκωσε τὰ κασιτανὰ του μάτια και εἶδε μπροστά του μ' ἀνθοπόλιδα ποῦ τὸν κύταζε μ' ὅλη τὴ τρυφερόδα ποῦλαμπε μέσα στὰ κατάναιρα μάτια της. Ἀνασηκώθηκε λιγάκι ἀπ' τὴ θέσι του, ἔφερε τῶνα χέρι του στὴ καρδιά χαιρετῶντας μ' ὅλη τὴν ἐπισημότητα

ποῦ ταίριαζε στὴ φορεσιὰ τοῦ μαρκησίου κι' ἄπλωσε τὸ ἄλλο του χέρι γὰρ τὰ δεχτῆ τὸ δροσερὸ μπουκέτο ποῦ μὲ μὴ τρισαχαιτωμένη ἐπόκλισι τοῦ παρουσίασε ἡ παιδοῦλα. Ὑστερα ξανακάθησε ἡγεμονικὰ στὸ ρόδινο καναπέδακι και ἡ παιδοῦλα μὲ τοὺς μενεξέδες διάβηκε χωρὶς ὅμως οὔτε στιγμὴ ν' ἀφήσει ἀπ' τὰ μάτια της τὸ κασιτανὸ παιδί μὲ τὴν ὀλόλευκη φορεσιὰ ποῦ εἶχε δεχτῆ ἓνα μπουκέτο ἀπ' τὰ λουλούδια της.

Κι' ἔτσι ὅπως κύταζε εἶδε σὲ λίγο τὴ φαρμποῦλα ποῦ παιζε τὸ πιάνο πρὶν, γὰρ πλησιάζει στὸ μαρκήσιο και γὰρ μοιράζεται μαζί του τώρα τὸ ρόδινο μεταξωτὸ καναπέδακι μὲ τὰ χρυρᾶ κεντήματα. Καὶ ἔνοιωσε τότε γὰρ τὴ σπρώγγη πρὸς τὰ ἐκεῖ και γλίτση σ' ἀνεπαίσθητα ἴσαμε τὸ κινέζικο παραβάν γὰρ κρυφακοίση τὴ κονβέντα τους.

— Γιατὶ δὲ χορέψατε, μαρκήσιε, πρὶν, ἀκούστηκε πρῶτα ἡ φωνὴ τῆς φαρμποῦλας.

— Γιατὶ σε'ς καθώσαστε στὸ πιάνο κι' ἐγὼ μὲ σὰς ἤθελα γὰρ χορέψω, ἀπάντησε τώρα ἡ φωνὴ τοῦ παιδιοῦ ὕστερα ἓνα φιλόρεσκο γέλιο τῆς κόρης και σὲ λίγο πάλι ἡ φωνὴ της:

— Τί ὦραῖοι μενεξέδες, μαρκήσιε! Κι' ἔπειτα πάλι ἡ φωνὴ τοῦ παιδιοῦ:

— Γὰρ σὰς τοὺς ἐπέφου....

Κι' ἔπειτα.....ἓνα δάκρυ ἐκόλλισε ἀπὸ τὰ μαῦρα μάτια τῆς παιδοῦλας, πίσω ἀπ' τὸ παραβάν κι' ἀγοστάλαξε στὸ μικρὸ πανεράκι ποῦ κρατοῦσε στὰ χέρια της, δάκρυ ποῦ τῶκρυψε πορευτικὰ μέσα στὴ λουλουδένια του ἀγκαλιὰ ἓνα μενεξεδένιο μπουκετάκι!....

ΒΙΚΤΩΡ ΖΗΝΩΝ

EDGAR POE

Ο ΚΟΡΑΚΑΣ

Εἶνε μεσάνυχτα, μάταια ξαγροπιάω ἀπάνω ἀπὸ πολλὰ ξεχασμένα παρόδοξα καὶ περὶογα βιβλία, χτυπᾶνε ἀπαλά στὴ πόρτα μου. Βροχοκόμιστε στὸ Δεκέμβρη. Τὰ ξύλα πεθαίνουν στὴ σόμπα καὶ στὸ γυαλί ἀπάνω σχηματίζονται διίφορα οικιαγραφήματα.

Ἄνώφελ' ἀναζητᾶω στ' ἀγαπημένα μου βιβλία νὰ ξεχάσω τὰ βάσανά μου. Πάντοτε σκέφτομαι γιὰ τὴ χαμένη μου Λεωνόρα γιὰ τὴ λαμπρὴ καὶ σπάνια κόρη, γιὰ τὴν ὁποία οἱ ἄγγελοι τοῦ οὐρανοῦ ἐπαναλαβαίνουνε τώρα τὸ γλυκὸ ὄνομα : Λεωνόρα.

Ὅλα βουβὰ ἴσαμε τὰ μεταξένια παραλειτάσματα μου προξεροῦν μιὰ φοικτὴ μελαγχολία. Γιὰ νὰ πάρω θάρρος εἶπα μέσα μου «θῆνε κάποιος καθυστερημένος ἐπισκέπτης τίποτα περισσότερο. Κι' ἐφώναξα χωρὶς νὰ δυστάσω πειά».

— «Κύριε ἢ κυρία σὰς ζητᾶω συγγνώμη ἤμουνα μισοκοιμισμένος σὰν ἐχτυπήσατε σιγαλὰ τὴ πόρτά μου». Ἄνοιξα τότε ἀλλὰ τίποτα....., ἦτανε λοιπὸν παιγνίδι ἐνὸς παράξενου ὄνειρου : Ἐμφυθύρισα τὸ ὄνομα τῆς Λεωνόρας ἢ ἤχῳ μου ξανάστειλε τὸ ὄνομα τοῦτο, καὶ αὐτὸ ἦτανε ὄλο. Μόλις μπήκα στὸ δωμάτιό μου δὲν ἤσπρωξα ν' ἀκούσω πάλι ἓνα χτύπο μὲ δυναταγμὸ. Αὐτὴ τὴ φροσέσκεπτηκα-εἶνε σιὰ κάγκελα τοῦ παραθυριοῦ, ἃς διαφωτίσω αὐτὸ τὸ μυστήριω τοῦ μου ταράζει τὴ καρδιά κι' ἃς δοῦμε ἂν ὁ ἄγνωστος δὲν εἶνε παρὰ ὁ ἀέρας. Ἐσπρωξα τὸ παραθυρόφυλλο. Ἐνας περὴφανος κόρακας ὄρμησε μέσα στὸ δωμάτιο μου χτυπώντας μὲ χάρι τὰ φτερά του. Δὲ μὲ χαιρέτισε μπιῆκε στὸ σίπι μου, ὅπως στὸ δικό του καὶ διασχίζοντας τὸ δωμάτιο γιομαῖτος μεγαλεῖο, μὲ ἕφος ἐνὸς λόρδου ἢ μιᾶς λαίδης, ἐκάθησε σὲ μιὰ προτομὴ τῆς Παλλάδος πᾶν' ἀπ' τὴ πόρτα μου.

Δὲ μπόρεσα νὰ κρατήσω τὰ γέλοια μπρὸς στὴ σοβαρὴ στάση τούτου τοῦ κόρακα. «Λέγε μου, τ' ἐφώναξα, ποῖο εἶναι τὸ ἀρχοντικό σου ὄνομα, στὴ Πλουτώνια αὐτὴ νύχτα ;» Μοῦ ἀποκρίθηκε ποτὲ πειά.» Αὐτὴ ἢ ἀπάντηση δὲν εἶχε χαμμιὰ ἔννοια καὶ τὰ μεσάνυχτα προφτάσατε νὰ βροῦνε κάποιον πτηνὸ πᾶν' ἀπ' τὴ

πόρτα μου στὴ προτομὴ τῆς Παλλάδος, τὸ πτηνὸ ποῦ φωνάζει ποτε πειά» Ἄλλὰ τὸ κοράκι δὲν ἔλεγε παρὰ τῆς δύο αὐτὲς λέξεσ, λὲς κι εἶχε κλίσει σ' αὐτὲς ἕλη του τὴ ψυχὴ!

Τότες ἐμφυθύρισα χαμηλόφωνα «τώρα πειά οἱ ἄλλοι του φίλοι πετάζανε, αἴριο θὰ μ' ἀφίσει κι' αὐτὸ ὅπως ἢ ἐλπίδες μου καὶ θὰ μείνω ὀλομόναχο... Τὸ πτηνὸ εἶπε « ποτε πειά » Ἄλήθεια, ἐσκέπτηκα, τῆς δυὸ αὐτὲς λέξεσ θὰ τῆς πείρε ἀπὸ κάποιο κακότηγχο, δυστυχημένο ποῦ δὲ θᾶθελε νὰ παρηγορηθεῖ... ποτὲ πειά. Ἐκόμισα μιὰ πολυθρόνα ἀπέναντι ἀπ' τὸ κοράκι καὶ, θέλησα νὰ ζητήσω στὸ πνεῦμα μου τί θέλει νὰ πεῖ τὸ λεπτηρό, μαῦρο καὶ ζοφερὸ αὐτὸ πτηνὸ μὲ τὴν αἰώνια ἐπωδότην... « ποτὲ πειά ». Δὲ μπορῶ ν' ἀπεφτείνω πειὰ τὸ λόγο σ' αὐτὸ τὸ πουλί ποῦ τὰ μάτια του ποῦ λάμπουτε μοῦ καῖνε τὴ καρδιά. Ἐχω ἀκουμπήσει τὸ κεφάλι μου σ' ἓνα μαξιλάρι ἀπὸ βελούδο κόκκινον ἢ κάμαρά μου φωτίζεται ἀπὸ τὴ λάμπα ποῦ αὐτὴ δὲ θ' ἀνάψει ποτὲ πειά... Ὁ ἀέρας μοῦ φαίνεται ἀλαφρώτερος σὰν ἀρωματισμένος ἀπὸ ἀληθινὸ θυμιαστῆρι τῶν Σεραφεῖμ.

— Ὁ ἄθλιε, ἀνακράζω, ὁ θεὸς σου σὲ στέλνει ἀπ' τοῖς ἀγγέλους του σὰν ἀναμνητὴ καὶ σὰν βάλοσαμο-ὄ τὸ καλὸ τὸ βάλοσαμο-καὶ σὰν λήθη γιὰ τὴ χαμένη μου Λεωνόρα κι' ὁ κόρακας..... « ποτὲ πειά ».

— Προφήτη, τοῦλα, πουλί τῆς δυστυχίας ἢ καὶ δαιμόνιο, γιὰ πέσμον, σὲ καθικτετεύω, ἀφσὺ ὁ διάβολος σὲ στέλνει στὸ ἐρημικό μου διαμέρισμα, γιὰ πέσμον σὲ παρακαλῶ. ὑπάρχει βάλσαμο στὴ χώρα τοῦ Ἰούδα!

Κι' ὁ κόρακας..... « ποτὲ πειά ».

— Ἀφσὺ ἔτσι μοῦ μιλάς, ἄφισέ με γλήγορα, πήγαινε στῆς νύχτας τὴν ἄγρια θύελλα καὶ στοῦ Πλουτώνα τῆς σκοτεινῆς ἀχτῆς. Μὴν ἀφίσεις ἐδῶ οὔτε ἓνα μαῦρο φτερὸ γιὰ νὰ μοῦ θυμίζει τὸ φικτὸ φέμμα ποῦ ὄρθες νὰ μοῦ προσφέρεις. Ἄφισε αὐτὴ τὴ προτομὴ, βγάλε τὸ ράμφος σου ἀπ' τὴ καρδιά μου, ρίξε ἀλλοῦ τὸ σκοτιάδι σου.

Κι' ὁ κόρακας... « ποτὲ πειά ».

Καὶ χωρὶς νὰ κουνηθεῖ, χωρὶς νὰ πετάξει ἔμεινε σιμά στὴ προτομὴ τῆς Παλλάδος πᾶν' ἀπ' τὴ πόρτα μου. Τὰ μάτια του ἔχουνε τὴν ἀμυδρὴ λάμψη ἐνὸς δαίμονα ποῦ δνειροεῖται! Ἡ λάμπα μου ρίγνει ἀγάλια-ἀγάλια τὸ σκοτιάδι γύρω μου καὶ τοῦτο τὸ σκοτιάδι δὲ θὰ ξαλιφτεῖ..... ποτὲ πειά!

Μετάφραση EXT. ΑΔΩΝΙ

ALFRED DE MUSSE

ΣΟΝΕΤΤΟ

Κι' έχασα κάθε ζωική δύναμη
Και φίλους κι' εδνεμία κι' δυ γόρνα
"Όλα τὰ έχασα—ὡς και τὴ περιφάνεια μου
Ποῦ μέγαρε στὸ πνεῦμα μου κι' ἐπίστενα

Σὺν τὴν ἀλήθεια γνώρισα
Ἐπίστενα πῶς φίλη μου θὰ γίνοι
Μὰ ὄντας τὴν αἰστάνθηκα, τὴ γόρησα
Ἄπ' ὅλα μι' ἀηδία μουχε μείνει

Κι' ὁμως ὅσοι ἀπ' αὐτὴ περάσανε
Αὐτὴ π' ἀθάνατη θὰ μένει
Δὼ κάτω, ὅλα τὰ ξεχάσανε

Ἐλάτε ν' ἀπαντήσουμε σ' ἓνα Θεό ποῦ κραίνει
Μόνο καλὸ ποῦ μῶμεινε στὸ κόσμον τὸ μοιραῖο
Εἶναι πῶς κάποτε μποροῦ νὰ κλαίωκι' ὄλο κλαίω !...

Ἄθῆνα 1910

ΙΟΥΛΙΟΣ ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ

ΒΟΡΙΑΣ

Ἄ βοριάς ὁ τρελλὸς πῶς σφυρίζει
Πῶ; βογγᾶ τὸ βουνὸ τὸ φτωχὸ
Και τὸ ἔρμιο ἐκκλησιάκι πῶς τρίζει!
Μὲ τὶ πένθιμο κρούφιον ἀγὸ
Διαλαλεῖ τὸν μεγάλον του πόνο!
Κι' ἡ χαμπάνα ἡ ἔρμη κι' αὐτὴ
Πῶς γτυπᾶ, μὲ τὶ τόνο
Στοῦ βοριά τὴ μεγάλῃ ὀρμῇ.

Πειραιᾶς

I. M. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΘΕΟΣ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Στὸ Ναπολέοντα Δαπαδιώτη

Σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ οὐρανοῦ συναπαντήθηκε ὁ ἄνθρωπος
μὲ τὸ Θεὸ και ὁ Θεὸς εἶπε στὸν ἄνθρωπο.

— Τῆς καλωσύνης και τῆς ἀγάπης μου εἶσαι τὸ
γέννημα εἶσαι ἡ ζωντανὴ μου εἰκόνα και τοῦ κόσμου τὸ
στολίδι. "Όλα τὰ ἀγαθὰ τῆς φύσης σου τὰ δώρησα και
ὅλα τὰ μυστήρια ποῦ μονάχα ἔγὼ ἤξερα και σὺ τὰ ἔμα-
θες. Φρόντισα γιὰ ἴσένα ὅσο δὲ φρόντισα γιὰ ὄλο τὸν
ἄλλο κόσμον, σὲ ὑψωσα τόσο πολὺ ὥστε μπόρεσες ν' ἀντι-
κρούσεις τὸ πρόσωπο μου τὸ θεῖο, και παρουσιάστηκα
μπροστά σου γιὰ νὰ σὲ τιμήσω! Ἐστὸ ὁμως ξεγνώνας
τὴ καλωσύνη μου ζήτησες νὰ ὑψωθείς ἀκόμα περισσό-
τερο νὰ ὑψωθείς ἐκεῖ ποῦ ὑψώθηκα ἐγὼ και ζήτησες δό-
λια νὰ κλέψεις τὴ δύναμή μου. Ἐβροισες τὴν εἰκόνα μου
και ξεχάσες τῆς ἐντολαῖς μου ἔκανες τὴν ἀλήθεια ψέμμα
και τὸ ψέμμα ἀλήθεια. Πούλησες τὴ σάρκα σου γιὰ
χρυσάφι και μὲ χρυσάφι ἀγόρασες σάρκα, και ὁμως ἡ
σάρκα ποῦ ἀγόρασες και ἡ σάρκα ποῦ πούλησες ἦτανε
σάρκα τοῦ θεοῦ σου!.....

Ζήτησες νὰ χαλάσεις τοὺς ὄρους τῆς φύσης και τοὺς
χάλασες περιφρονῶντας τὸ θυμὸ μου τὸ δίκαιο. Ἡ ἀρετὴ
γιὰ σένα ἦταν κακία και ἡ κακία ἀρετὴ ζήτησες νὰ μά-
θεις τὰ μυστήρια ποῦ ἀπὸ σένα ἔκρυψα και δὲν ἐσεβά-
στηκες οὔτε μένα τὸν ἴδιο μόν' ζήτησες μὲ τὸ ἁμαρτωλό
σου τὸ ἀδύνατον χέρι νὰ ξεσκίσεις τὸ πέπλο ποῦ
περιβάλλει τὴν ὑπαρξὴ μου!....

Σώπασε ὁ Θεὸς και κτύπησε τὸν ἄνθρωπο στὸ πρό-
σωπο, ἐκεῖνος δὲν ἀποκρίθηκε στοῦ Θεοῦ τὰ λόγια μο-
νάχα ἓνα χαμόγελο πλανήθηκε στὰ χεῖλια του. . . . ὁ τα-

πεινός ἄνθρωπος ὑψωνότανε μὲ τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ δικαιοκρίτης ἐξακολούθησε.

— Ὑψώθηκες πολὺ, τόσο πολὺ ποῦ θάρρεψες πῶς εἶσαι δυνατός σὰν καὶ μένα καὶ θάρρεψες ὅτι τίποτα δὲ μᾶς χωρίζει. Σ' ἄφισα νὰ ὑψωθείς ἀπὸ καλωσύνη, μὰ σὺ πέρνωντας τὴν καλωσύνη μου γιὰ ἀδυναμία γελοῦσες μὲ τὸ ὄνομά μου καὶ μέσ' τὸ βουῖρο ποῦ κυλιόσουνα κύλισες καὶ τὴν εἰκόνα μου. Τώρα ὅμως εἶρθ' ὁ καιρὸς γὰ μετρηθῆ ἡ δύναμή μας, τώρα θὰ δῆς ἂν εἶμαι δυνατός ἢ ὄχι!.....

Κύττιξε πάλι στὸ πρόσωπο ὁ δικαιοκρίτης τὸν ἄνθρωπο νομίζοντας πῶς θὰ διακρίνει στὴ μορφή του τὸν τρόμο μὰ τοῦ ἀνθρώπου τὸ πρόσωπο ἦτανε ὅπως πρὶν καὶ τὸ ἴδιο χαμόγελο πλανιότανε στὰ χεῖλια του δείχνοντας πῶς ἡ φοβέρες τοῦ Θεοῦ δὲ τὸν ἐτρόμαζαν καὶ ὁ δικαιοκρίτης ἐξακολούθησε.

— Κάθε ἀγάπη τοῦ σὲ ὑψωνε πρῶτα στὰ μάτια τοῦ κόσμου κάθε ἀγνὸ αἵστημα τοῦ σὲ ἔνωσε μὲ μένα ἐσὺ τὸ ποδοπάτησες.....ἀγάπησες τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό σου ὅσο δὲν ἔπρεπε γιὰ ἓνα μονάχα πράγμα δούλευες γιὰ τὸ χρυσάφι, τὸ χρυσάφι καὶ οἱ σαρκικοὶ πόθοι ἐκυρίεψαν τὸ νοῦ σου καὶ ἀπὸ τὴ καρδιά σου ἔσβυσαν ὁλότελα τὴν εἰκόνα μου. Γιὰ ὅλες τούτεις τῆς ἁμαρτίας σου θὰ βασανιστῆς· ἀγωνίστηκες στὸ κόσμον γιὰ νὰ κατορθώσης κᾶτι καὶ τὸ κᾶτι τοῦτο ἦταν ἡ κόλαση στὸν ἀνήλιαγο τόπο τῆς κόλασης θὰ ζήσεις γιὰ πάντα. Αὕτὴ εἶνε ἡ τιμωρία σου!

Σώπασε ὁ δικαιοκρίτης καὶ ὁ ἄνθρωπος εἶπε.

— Εἶνε ἀλήθεια πῶς ἔβρισα τὴν εἰκόνα σου καὶ ξέχασα τῆς ἐντολαῖς σου ἀγάπησα τὸ χρυσάφι καὶ γιὰ τοῦτο πούλησα τὴ σάρκα τοῦ Θεοῦ μου καὶ τὴ δική μου σάρκα! Ἡ ἀρετὴ ἦταν γιὰ μένα κακία καὶ ἡ κακία ἀρετὴ, ἔκανα τὴν ἀλήθεια ψέμμα καὶ τὸ ψέμμα ἀλήθεια· ἡ φαντασία

μου γέννησε τόσες ἁμαρτίας καὶ τόσα κρίματα ποῦ οὔτε σὺ ὁ ἴδιος δὲ τὰ φαντάστηκες βουτίχτηκα στὴν ἁμαρτία καὶ στὸ πρόσωπο μου ἐνώθηκε τὸ καλὸ μὲ τὸ κακό. Εἶνε ἀλήθεια πῶς ἡ καλωσύνη σου μὲ γέννησε καὶ πῶς ἐγὼ ξέχασα τὴν καλωσύνη σου, ἀπ' τὴν καρδιά μου ἔσβυσαν τὴν εἰκόνα σου οἱ σαρκικοὶ πόθοι καὶ στὸ βουῖρο τῆς ἁμαρτίας ποῦ κυλιόμουνα ἐκύλησα τὸ ὄνομα σου! Τὸ χέρι μου, τὸ ἁμαρτωλό μου χέρι ζήτησε νὰ ξεσκίσει τὸ πέπλο ποῦ κρύβει τὴν ὑπαρξή σου!.....

Σώπασε γιὰ λίγο καὶ κύταξε στὸ πρόσωπο τὸ δικαιοκρίτη καὶ ὁ Θεὸς κύτταξε τὸν ἄνθρωπο στὸ πρόσωπο καὶ πολλὴ ὄρα μείνανε κυττάζοντας ὁ ἓνας τὸν ἄλλον. Στὸ τέλος ὁ ἄνθρωπος εἶπε.

— Εἶμαι τῆς καλωσύνης σου γέννημα ὅμως ἡ καλωσύνη σου ἦταν γιὰ μένα κακία καὶ ἡ ἀγάπη σου μῖσος, ἤμουνα τὸ στολίδι τοῦ κόσμου μὰ ἤμουνα καὶ τὸ κουρέλι του, ἤμουνα τὸ πειδὸ ἀσθενικὸ πλάσμα τῆς πλάσεως σου καὶ ὅμως ἤμουνα γέννημα τῆς καλωσύνης σου! Ἔτσι ὁ κόσμος ὅλος θαρροῦσε καὶ μὲ μακάριζε καὶ μὲ θαύμαζε καὶ ὅμως ὁ θαυμασμός του ἦταν γιὰ μένα ἐμπαιγμός γιατί ἔβλεπα τὴν δύναμη σου καὶ καταλάβαινα τὴν ἀδυναμία μου, ἤμουνα τὸ πειδὸ ἀσθενικὸ πλάσμα τῆς πλάσης σου, ἤμουνα μιανῆς ἰδιοτροπίας σου γέννημα!...Καὶ δὲν ἔφτανε ποῦ μέπλασες ἀσθενικὸ ἀλλὰ μοῦ δώκες καὶ τὴ σκέψη καὶ τὴ αἵσθηση γιὰ νὰ καταλαβαίνω τὴν ἀδυναμία μου ἀναμετροῶντας τὴ δική σου δύναμη. ἤμουνα τὸ πειδὸ δυστυχημένο πλάσμα τῆς πλάσης σου, ἐσὺ μέπλασες δυστυχημένο καὶ ὅμως ἔπρεπε νὰ σὲ λατρεύω γιατί ἤμουνα γέννημα τῆς καλωσύνης σου!..... Καὶ σὲ λάτρευα καὶ ἀκολουθοῦσα τῆς ἐντολαῖς σου γιατί φοβόμουνα τὸ θυμὸ σου· ἐσὺ νέκρωνες κάθε μου ἐλπίδα ἔσβυνες κάθε μου ὄνειρο χρυσὸ

καὶ ἔγω ἔμενα στὸ σκοτάδι ἔχοντας σύντροφό μου τὸ φόβο σου καὶ λάτρευα ἐσένα ποῦ κάθε μου πόθο ἐνέκρωνες καὶ ποῦ δὲν μᾶφινες νὰ φτερουγίσω γιατί μέ ζήλευες !!!

Σώπασε καὶ κίταξε στὸ πρόσωπο τὸ Θεό. Ὁ Θεὸς χαμήλωσε τὴ ματιά του, ὁ ἄνθρωπος ἔμοιαζε μὲ δικαστή, ἐδίκαζε ὁ ἄνθρωπος τὸ Θεό !!

Ἔστερ' ἀπὸ λίγο ἐξακολούθησε πάλι ὁ ἄνθρωπος.

— Ὅμως μέσ' τὴ καρδιά μου ἦταν φτεμένη ἡ περηφάνεια· ἤμουν φαντασμένος καὶ δὲ μποροῦσα νὰ εἶμαι ἀδύνατος, ἀσθενικός· ἐγύρευα μέσο μὲ τὸ ὅποιο νὰ ἴψωθῶ καὶ ἠῆρα. Μέσ' τὴ καρδιά μου ἦταν φτεμένο τὸ καλὸ καὶ τὸ κακὸ καὶ κατάλαβα πῶς ἅμα ἐνωθοῦνε τὰ δυὸ θὰ γείνω δυνατός, πειὸ δυνατός καὶ ἀπὸ σένα ἔκανα τὴν ἀδυναμία μου δύναμη καὶ δυνατός, δυνατός ὅπως σὺ ἐπέταξα στὸν ἀέρα μὲ φτερά ποῦ μόνος μου ἔκανα· ἐκυρίεψα ὅλη τὴ φύση, πολέμησα τὴ δύναμη σου καὶ τὴν ἔκανα ἀνίσχυρη· καὶ σὲ νίκησα, σὲ νίκησα γιατί ἔμαθα τὰ μυστήρια ποῦ μοῦ κρυβες· ἔγεινα Θεὸς τοῦ Θεοῦ μου καὶ πλάστης τοῦ πλάστη μου. Λέ πίστευα σὲ σένα δὲ σὲ λάτρευα γιατί ἐγὼ μόνος μου ἔπλασα τὸν ἑαυτό μου !... Ναί περὶ φανεύτηγα, τὸ λέω, περὶ φανεύτηγα, ἔπρεπε ὅμως νὰ περὶ φανευτῶ γιατί ἤμουν νικητὴς ὅλης τῆς φύσης, γιατί ἤμουν καὶ δικός σου νικητὴς !... Καὶ πέταγα πέταγα στὰ ψηλά, κάθε ἐμπόδιο ἦταν γιὰ μέν' ἀνίσχυρο, ἐπετοῦσα ἐπετοῦσα στὰ ψηλά καὶ ἔφτασα τὸ θρόνο σου, ἀντίκρισα τὸ πρόσωπό σου καὶ ζήτησα νὰ ξεστίσω τὸ πέπλο ποῦ περιβάλλει τὴν ὑπαρξὴ σου. Ἐσὺ φοβήθηκες καὶ μὲ τὴ μόνη δύναμη ποῦ σοῦ ἔμεινε μὲ τὴ μονάκριβη σου δύναμη μὲ πολέμησες καὶ μὲ νίκησες· ἡ μονάκριβή σου δύναμη, ἔφραξε τὸ δρόμο τῆς δόξας μου ! ὁ χάρος ἀκούραστα ὑπουλα

πολεμοῦσε τὴ ζωὴ μου καὶ μὲ νίκησε, μὲ σταμάτησε στὴ μέση τοῦ δρόμου μου καὶ ποδοπάτησε τὸ νικημένο μου κορμί. Περὶ φανεύου ποῦ μὲ νίκησες, περὶ φανεύου !.. Καμιὰ κόλαση δὲν εἶνε τόσο τρομερὴ καμιὰ τιμωρία τόσο βαρειά ὅσο αὐτὴ ποῦ μὲ σταμάτησες στὴ μέση τοῦ δρόμου μου ἄφισα ἀτελείωτο τὸ ἔργο μου. Περὶ φανεύου !.

Σώπασε. Γιὰ πολλὴ ὥρα ἡ σιωπὴ βασίλευσε στὸν οὐρανό. Στὸ τέλος ὁ δικαιοκρίτης εἶπε στὸν ἄνθρωπο.

— Τῆς καλωσύνης καὶ τῆς ἀγάπης μου εἶσαι τὸ γέννημα, ὁ κόσμος εἶνε δικός σου, Πήγαινε, κυρίεψέ τον ! Καμιὰ ἀντίστοση δὲν θ' αὔρεις ἀπὸ μένα, ὅλα τὰ μυστήρια ποῦ σοῦ κρυψα ἐσὺ τὰ ἔμαθες, ἔγινες δυνατός σὰν καὶ μένα ὁ κόσμος εἶνε δικός σου. Κυρίεψέ τον !...

Γενάρης 1910

ΚΩΣΤΑΣ ΔΕΛΛΑΚΟΒΙΑΣ

ΕΙΔΥΛΛΙΟ!!

Δ. Κ.

Μέσα στην αΐθουσα τη φωτολουσμένη από τὰ πολύχρωμα ηλεκτρικά, ανάμεσα στους κύκλους τῶν ὁμορφῶν πλασμάτων ποῦ παρακολουθοῦσάν πότε με κάποια εἰρωνία καὶ πότε με μιὰ ἐλαφρὴ καὶ περαστικὴ μελαγχολία τοὺς κουραστικοὺς μονόλογους τῶν ἀνεβασμένων ἀπάνω στὸ πάγκο, ἐγίνηκε ἡ πρώτη συνάντησι τῶν ματιῶν τους.

Ἐκείνη! μιὰ νέα δεκαοχτὼ περίπου χρόνων, με μιλλιὰ κατὰ-μαυρα, μ' ἀνάστημα ἀρχαίας θεᾶς ἀπ' ἐκείναις ποῦχουν ζωγραφίσει ἀπάνω στὴν Ἀκρόπολι καὶ στὸ Ἐρέθθειο οἱ μεγάλοι πατέρες μας, με κάτι μάτια ποῦ μόλις τ' ἀγνάντευες ἐννοοῖθες ξανοιγμένες στὰ μαῦρα τους βιάθη τῆς σπηλιῆς τοῦ Ταρτάρου καὶ ποῦ'χαν τὴ μαγικὴ δύναμη νὰ σὲ φέρουν με μιὰ μονάχα ματιὰ τους, ἀπάνω στὰ ψηλὰ βασίλεια τῶν οὐρανῶν, καὶ με μιὰ καλωσύνη ζωγραφισμένη θαρροῦσες ἀπάνω στὸ θεϊκὸ προσωπάκι της.

Ἐκείνος! ἄλλων τόσων χρόνων, με μάτια βαθουλωτὰ ἀπ' τὰ κλάμματα, σκυφτὸς σὰ σημαδεμμένος ἀπ' τὰ ἔχνη π' ἀφίσαν οἱ πόνοι διαβαίνοντας δλόγυρά του, ἕνας φτωχὸς τέλος πίντων τραγουδιστῆς κυνηγῶντας ἀδιάκοπα τὴν εὐτυχία ποῦ τοῦφυγε γιὰ πάντα καὶ ζητῶντας μέσα στοὺς ἀτεχνους στίχους ποῦβγεναν ὁμας μεσ' ἀπ' τὰ βιάθη τῆς πονεμένης καρδιᾶς του νὰ λιᾶση τὸ ἀπιαστο φάσμά της.

Σ' ὄλο τὸ κόσμο ἐφάνηκε παράξενο πῶς ἡ νηᾶ αὐτὴ ἡ ὁμορφὴ ποῦ τὴν ἀγάπη της γύρευαν τόσα καὶ τόσα ὁμορφοπαλληκάρια, καταδέχθηκε νὰ ῥίξῃ τὸ βλέμμα της στὸ φτωχὸ ἐκεῖνο τραγουδιστῆ, ποῦ δὲν εἶχε κανένα ἄλλο σημάδι νὰ τῆς δείξῃ τοῦ ἔρωτά του παρὰ δύο-τρεις στίχους με πόνος γραμμένους, στίχους χωρὶς νόημα καὶ ὄνθιμὸ καὶ δὲν εἶχε τίποτ' ἄλλο νὰ τῆς προσφέρῃ στὸ βωμὸ τῆς ἀγάπης της παρὰ μονάχα ὀλάκερη τὴ μεγάλη καρδιά του.

Ὅλοι ὅσοι ἐλέγανε γιὰ τὴ συμπάθεια τῶν δύο αὐτῶν προσώπων ἦτανε ἀπαισιόδοξοι καὶ ἐλέγαν ὅτι θὰ βαστάξῃ τόσο ὅσο καὶ ἡ μυροῦδιὰ τῶν ὁμορφῶν τριανταφυλλῶν ποῦ μιὰ μέρα μονάχα ζοῦν.

Κι' ὁ δύστηνος ἐκεῖνος ποιητῆς δὲν μποροῦσε καλὰ καλὰ νὰ

τὸ πιστέψῃ. Τὸ νόμιζε σὰν ὄνειρο καὶ φοβῶνταν πῶς ἅμα ξυπνήσῃ ἀπ' τὸν ὕπνο του θὰ' δῆ τ' ὁμορφ' ὄνειρό του νὰ διαλύεται στὴ πραγματικότη καὶ τρέμοντας παρακαλοῦσε τὸ θεὸ νὰ τοῦ μακραίνει τὸν ὕπνο του καὶ νὰ μὴν ξυπνήσῃ ποτὲ ἂν ἦτανε γραφτὸ τ' ὄνειρό του νὰβγῇ ψέμμα.

... Καὶ περνοῦσε ἔτσι τρέχοντας ὁ καιρὸς καὶ περνοῦσαν ἡ μέρες με τὴ γλυκεῖα εὐχαρίστησι κάποιας ἐλπίδας καὶ μαζί με τῆς μέρες περνοῦσαν οἱ μῆνες.

Κι' ὁ δύστηνος ἐκεῖνος τραγουδιστῆς νόμιζε πῶς θὰ περνοῦν ἔτσι ἀνέφελλα καὶ χαρωπὰ ἡ μέρες του κι' ἐφελνε σὲ στίχους π' ἐβγαίναν βαθειὰ ἀπ' τὴ καρδιά του τὴν ἀγάπη του, καὶ τῆς εἶχε χίσει θρόνο χτισμένο ἀπάνω στὰ συντρίμματα τῆς καρδιᾶς του...

... Καὶ περνοῦσαν ἔτσι ἡ μέρες, καὶ τῆς μέρες τῆς ἐφτάναν οἱ μῆνες καὶ ὁ νηὸς ἐκεῖνος ζοῦσε με μιὰ ἐλπίδα μόνο μεσ' στὴ καρδιά, με τὴ γλυκεῖα ἐλπίδα νὰ κἀνῃ ἴδιό του τὸ πλασματάκι ἐκεῖνο ποῦ σ' αὐτὸ ἀφιέρωσε κάθε του λογισμό, κάθε μιὰ σκέψη, κάθε του ἔμπνευσι.

... Καὶ περνοῦσαν ἔτσι ἡ μέρες καὶ τῆς μέρες τῆς ἐφτάναν οἱ μῆνες

. μιὰ μιὰ μέρα, στὴν ἴδια πάλι ἐκείνη τὴν αΐθουσα, ποῦ-ταν ντυμένη με τὰ ἴδια γιορτάσιμα ῥοῦχα καὶ μυρωμιμένη ἀπ' τὰ ἴδια μαγευτικὰ μῦρα, εἶδε ὁ δύστηνος τραγουδιστῆς νὰ πέφτουν συντρίμμα μπροστά του ἡ ἐλπίδες του, νὰ ξεδιαλύνωνται τὰ ὄνειρά του, κι' ἕνας ἄλλος — τρίτος — ἀλύπητος νὰ τοῦ θάβῃ κάθε μιὰ του ἐλπίδα... Ἦταν ἡ γλυκεῖα του μέσα ἀγαπημένη καὶ δίπλα της καθισμένος ἕνας νηὸς ὁμορφος τῆς ἐψιδύριζε λόγια ἀγάπης, ἐνῶ ἐκείνη μ' ἕνα χαμογέλιο ἐνθαρρυντικὸ τὸν ἄκουγε.

Ὁ! τί ὀραία θάταν τὰ γλυκὰ λόγια ἐκεῖνα καὶ πόσο ὁμορφο θὰ ταιριάζαν με τὸν ἦχο τῆς μουσικῆς, ποῦ φαινόταν σὰν νὰ τ' ἀκλουθοῦσε, καὶ πόσο ὁμορφο θάχε μάθει νὰ τὰ λέῃ ὁ νέος ἐκεῖνος γιὰ νὰ προκαλῆ μιὰ τέτοια εὐχαρίστησι στὸ ὁμορφο κεῖνο χορίτσι π' ἐκαθόντανε δίπλα του.

... Τὴν εἶχανε μαγέψει φαίνεται τὰ ὁμορφο λόγια του καὶ με μισοκλεισμένα τὰ μάτια τὸν ἄκουγε καὶ πότε-πότε ἔρριχνε κι' ἕνα εἰρωνικὸ βλέμμα στὸ ποιητῆ π' ἐκαθόνταν ἀντίκρυ της, ἐνῶ ὁ

ἄλλος-ὁ τρίτος-μ' ἓνα γέλοιο κατακτητὴ ἐπρόσθετε κι' ἓνα ἄλλο θῦμα στὰ τόσα του.

Δὲ βάσταξε πειὰ ὁ ποιητὴς καὶ μ' ἓνα βαθὴ ἀναστέναγμα π' ἀκούσθηκε σ' ὅλη ἐκείνη τὴ σιωπηλῆ συνιάθροιση ἠῆρε τὸ καπέλλο του καὶ ἔφυγε, ρίχνοντας ἓνα ὑστερνὸ του βλέμμα στὴν τρισωραϊάν ἐκείνη ποῦ τὸν ἔβλεπε μὲ τὸ ἀλύπητο ἐκείνο χαμόγελο νὰ φεύγῃ μισότρελλο μὲς' ἀπ' τὴν αἴθουσα.

Ἀπὸ τότε δὲν ξαναφάνηκε πειὰ στὰ μέρη ποῦ τὸν ἔβλεπαν ἄλλοτε.

Ἦσαν οἱ φίλοι του τὸν ἐχῶσαν.

Κατιάλαβε πῶς ἦταν ἀδύνατο νὰ πιάσῃ τὸ ἀπιαστο φάσμα τῆς εὐτυχίας του κι' ἔφυγε μακρὰ ἀπ' τὸ κόσμον ζητῶντας ἔξω στὴ μοναξιά γιὰ πάντα τὴν ἡσυχία του.

Μακρὰ, σ' ἓνα ἔρημο δάσος περνοῦσε ἀδιάκοπα ὅλη του τὴ ζωὴ.

Ἔσκαψ' ἓνα λάκκο βαθὴ καὶ μέσα σ' αὐτὸν ἐκρυψε μιὰ εἰκόνα ποῖχε τῆς ἐρωμένης του.

Καὶ μέσα σ' αὐτὸν ἔλεγε πῶς εἶχε θάψῃ τὴν ἀγάπην του, τὴ πρώτη του ἐκείνη ἀγάπην ποῦ πέθανε, γιατί αὐτὴ ποῦ ζοῦσε ἀκόμη δὲν ἦταν ἢ πρώτη ἐκείνη ἢ ἄσπυλη, γιατί ἐκείνη γιὰ κείνον γιὰ πάντα εἶχε πεθάνει.

Καὶ τῆς ἐφύτευε γύρω ὅτι πειὸ ὠμορφο λουλοῦδι ἤρε μέσα στὸ ἔρημο δάσος καὶ πότιζε τὸ τάφο της μὲ τὰ δάκρυα του νύχτα μέρα, κι' ἔγραφε στίχους γιὰ τὴ πεθαμμένη ἀγάπην του, κι' ἐρχόνταν πᾶν' ἀπ' τὸ μνήμα της καὶ τοὺς διάβαζε κλαίγοντας καὶ ξημερονῶνταν ἀπάνω στὸ τάφο της.

Εἶχε τρελλαθεῖ πειὰ ἀπ' τὴ δυστυχία!!

.....Καὶ περνοῦσαν ἔτσι ἡ μέρες καὶ τῆς μέρες τῆς ἐφτάναν οἱ μῆνες, καὶ τοὺς μῆνες τοὺς ἐφτάναν τὰ χρόνια.

Καὶ ἔτσι ἔζησε δύο δολόκληρα χρόνια,.....μὰ μιὰ μέρα χειμωνιάτικη ἀφοῦ ἐξημερώθηκε κλαίγοντας στὸ τάφο τῆς ἀγαπημένης του, ἐσύρθηκε μὲ ὅση δύναμιν τοῦμενε λιγάκι μακρύτερ' ἀπ' τὸ μνήμα κι' ἔπεσε ἀπαυδισμένος κάτω στὸ χῶμα χωρὶς δύναμιν πειὰ νὰ σηκωθῇ.

Ἦρθε ἡ στερνὴ του ἡ ὥρα.

Κατάλαβε πῶς τοῦμενε λίγων στιγμῶν πειὰ ζωὴ, μὰ δὲ μποροῦσε νὰ πεθάνῃ μακρὰ ἀπ' τὸ τάφο τῆς ἐρωμένης του καὶ σύρθηκε σιγά-σιγά γιὰ νὰ πλησιάσῃ στὸ μνήμα της.

Μιὰ στερνὴ προσπάθεια ἀκόμη καὶ τῶφθιαν.

Ἐμάζωξε ὅλες του τῆς δυνάμεις, ἔφθασε ἀπάνω ἀπ' τὸ μνήμα, ἐφίλησε κλαίγοντας ἀμέτρητες φορὲς τὸ χῶμα καὶ . . . ἴσώπασε.

Εἶχε πεθάνει!! . . .

Τὸ βράδν ἔπεσε ἀτέλειωτο χιόνι κι' ἔθαψε τὸ σῶμα τοῦ τρελλοῦ ἐκείνου τραγουδιστῆ καὶ τὰ φιλόστοργη μητέρα τὸ σκέπασε μὲς' τὸ κατάλευκο καὶ κρύο σεντόνι.

...Ἦστερα δὲν ἔμεινε πειὰ τίποτα, πάρεξ μερικὰ ἄσπρα κόκκαλα ποῦ τὰ μαζέψαν μερικοὶ χωριῶτες διαβαίνοντας ἀπὸ κείθε καὶ τὰ ἐθάψαν μὲς' τὸ μνήμα ποῖχε θάψῃ καὶ ὁ τρελλὸς τὴν ἀγάπην του

Κι' ἔτσι ὁ ποιητὴς κοιμᾶται μέσα στὸ μνήμα μὲ τὴ γλυκερὰ του ἀγάπην, τὴν ἀγάπην ὅμως ἐκείνη τὴ πρώτη, τὴν ἄσπυλη-κι' ὄχι τὴν ἄλλη, τὴ παραδομένη στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πρώτου ἀνθρώπου-τὴν ἀγάπην του ποῦ τὴ γνώρισε μὲς' τὴ μυρωμένη ἐκείνη αἴθουσα καὶ τὴν ἔχασε μέσα στὴν ἴδια, μὲ τὴν ἀθῶα του ἀγάπην ποῦ πέθανε ἀπ' τὴ πρώτη στιγμὴ τῆς ἀπιστίας της καὶ τράβηξε μέσα στὸ τάφο καὶ τὸ τρελλὸ ἐκείνο τραγουδιστή.

Ὅσο γιὰ τὴν ἄλλη-τὴ δευτέρην-αὐτὴ ποῦ μίσησε ὁ ποιητὴς καὶ ποῦ τὴ καταράσθηκε, ἐκείνη ἔῃ ἀκόμα.

(Αὐγουστος 1909)

ΠΕΤΡΟΣ ΓΟΛΓΟΘΑΣ

A MON AMOUR

Χτὲς τὸ βράδν σ' εἶδα λυπημένη
Στ' ὠμορφο τ' ἀγγελικὸ πρόσωπό σου
Μιὰ λύπη ἦτανε ζωγραφισμένη
Καὶ μιὰ ρυτίδ' ἀυλάκωνε τὸ μέτωπό σου
Ἀπ' τὸ καῦμό σου

Μὰ γὼ δὲ θέλω νᾶσαι λυπημένη
Θέλω νὰ τραγουδᾷς νὰ χαίρεσαι
Νᾶσαι πᾶντ' εὐτυχισμένη
Χαρούμενη νὰ φαίνεσαι

Νὰ μὴ πικρῆνεσαι

Κι' ἐκεῖ ποῦ θάμαι βαθειὰ ζωσμένοις
 Μακροῦ ἀπ' τοῦ κόσμου τῆ καταφρόνια
 Κι' ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους θάμαι ξεχασμένοις
 Θέλω κι' ἐκεῖ γλυκόλαλα ἀηδόνια
 Νὰ κελαδοῦν αἰώνια

Καὶ σὺ στὸ χρόνο μιὰ φορὰ νὰ μὲ θυμᾶσαι
 Τὸ τάφο μου νὰ ραίνεις μὲ λουλοῦδια
 Μὰ πάλι νὰ μὴ κλαῖς, νὰ μὴ λυπᾶσαι
 Θέλω νὰ λέν τὰ χεῖλια σου ποῦν χεῖλ' ἀπ' ἀγγελοῦδια
 Γλυκὰ τραγοῦδια

Ἀθήνα

ΠΑΝΟΣ ΦΥΩΡΟΣ



ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ

— Ἡ « ANEMONH » ἀναγγέλλει γάθε ἔκδοσι τοῦ ἠθέλε λάβει ἓνα ἀντίτυπο καὶ ἀνταλλάσσεται μὲ γάθε φιλολογικὸ περιοδικό.

— Τὸ πρῶτο φύλλο ἐστάληκε σὲ πολλοὺς χωρὶς νᾶνε συνδρομητῆς· τὸ δεῦτερο θὰ σταλθεῖ μόνο σ' ὅσους πληρώσανε.

— Παρακαλοῦμε ὅσους δὲ θέλουνε νὰ κρατήσουνε τὸ φύλλο νὰ μᾶς τὸ γυρίσουν πίσω.

=

— Τὴν ἔκδοσι καὶ διεύθυνσι τῆς ἐβδομαδιαίας φιλολογικῆς ἐπιθεώρησης « Δάρνης » ἀνέλαβε ὁ κ. Τίμος Δεσπιάστας.

=

— Ὁ συνεργάτης μας κ. Κώστας Δελακοβίας πρόκειται νὰ ἐκδόσῃ μερικὰ πεζὰ καὶ ποιήματα σὲ βιβλίον. Ἄς τὸ περιμένουμε.

=

— Ἡ « ANEMONH » σκέφτεται νὰ ἐκδόσῃ μὲ τὸ τίτλον « NEAPA » μιὰ ποιητικὴ ἀνθολογία ποῦ θὰ περιλαμβάνει ἔργα ἀποκλειστικὰ τῶν νεαρῶν ποιητῶν.

=

— Μὲ μεγάλη χαρὰ χαιροῦσθηκε ἀπὸ ὅλους τοὺς δημοτικιστάδες ἡ ἴδρυσσι τῆς « Φοιτητικῆς συντροφιάς », ἃν καὶ πολλὰς ἐφημερίδες τῆς ριζήσανε ἀπ' τὴν ἀρχή. Ὁ « Νουμάς » τῆς ἀφιέρωσε μιὰ στήλη του, καὶ ὁ κ. Κωστής Παλαμῆς στὸ περασμένον φύλλον ἀπεύτεινε τὸ πρῶτον γράμμα του εἰς τὴν συντροφιά. Ἐμεῖς εὐχόμεσθε ἀπὸ μέση καρδιά γάθε καλὸ καὶ πρόδο.